

השגחה פרטית

דברי התעוררות וחיזוק וסיפורי השגחה מופלאים המתרחשים בימינו מתוך "קו השגחה פרטית"



פרשיות וארא - בא תשפ"ד ♦ עלון מס' 130

השגחה שבועית

חמור, תרגול ונר, במקום שבי בעזה

אם היו מציעים ליהודי ברירה כזאת: או שתהיה שבי בעזה, או שתלון לילה אחד במדבר. החמור והתרגול שלך ימותו, הנר שלך יכבה, ואתה תישאר לבד בחושך. לילה אחד בלבד.

אין כאן שאלה בכלל. בדיוק זה מה שאומר המהר"ל על סיפורו הידוע של רבי עקיבא במסכת ברכות (ס' עמוד ב')

רבי עקיבא יצא לדרך עם חמור, תרגול ונר. לעת ערב נכנס לתוך העיר כדי ללון בה, אבל אף אחד לא רצה לתת לו מקום לישון, ורבי עקיבא הלך לישון במדבר. הגיע אריה ואכל את החמור. כלב אכל את התרגול. הרוח כיבתה את הנר.

על כל דבר דבר אמר רבי עקיבא: כל מה דעבד רחמנא, לטב עבד. מה שהקבי"ה עושה, לטובה הוא עושה.

באותו לילה הגיעו לעיר שודדים, ולקחו לשבי את כל בני העיר. אמר רבי עקיבא לתלמידיו: עכשיו אתם רואים שכל מה שה' עושה, לטובה הוא עושה, כל מה שהיה נראה כקושי, זה עצמו הציל אותנו מהשבי.

המהר"ל (נתיבות עולם, נתיב אהבת השם ונתיב הבטחון), מאיר את הסיפור הזה באור יקר:

לפעמים נגזר על האדם קושי גדול ונורא, אבל אבינו אב הרחמן רוצה להוריד את זה מהאדם, ולכן מביא עליו קושי מעין הקושי שנגזר עליו. אם האדם מאמץ שמא ה' היתה זאת, ולטובתו עושה זאת ה', אזי הוא פודה את עצמו מהצרה הגדולה.

וכן הוא מסביר את סיפורו של רבי עקיבא: אדם שבי משועבד לשובי, אין לו גוף, לא נפש, ולא שכל. כמה שאנו מתפללים על השבויים שנמצאים בתוך עזה שינצלו ויוושעו כבר.

על רבי עקיבא נגזר להיות בשבי, והקבי"ה רצה להצילו, לכן הוא הביא לו צער אחר, דומה, שיפדה אותו מהשבי.

הקבי"ה המית את חמורו, החמור שהוא דבר חומרי פדה את גופו. התרגול שנהרג פדה את הנפש של רבי עקיבא, כי תרגול יש לו יותר נפש משאר בעלי חיים, כמו שאומרים 'הנותן לשכוי בינה להבחין בין יום ובין לילה'. לכן גם הנהיגו לשחוט תרגול בערב יום הכפורים, שיהיה תמורת הנפש.

הנר נכבה, וזה פדה את הצער של העדר שכל בשבי, כי השכל אור לאדם, כנאמר "נר מצוה ותורה אור".

על ידי שנלקחו ממנו החמור, התרגול והנר, נפדה רבי עקיבא משבי.

זהו כלל בכל קושי וקושי: אם האדם יאמץ שזה מהקבי"ה, וה' יתברך עושה את זה לטובתו, הוא חוסך מעצמו דברים קשים בהרבה, ומהפך את אותו הקושי לאור ולטובה. ובלשון המהר"ל: "לכן יהא אדם רגיל לומר כל מה דעבד רחמנא לטב עבד, וכאשר יאמר על הדבר שנראה רע והוא בוטח בו יתברך שהוא לטובה אז יתן ה' יתברך אותו רע לטובה".

יש לנו אפשרות להמיר יסורים גדולים בקטנים, להחליף קושי עצום וממושך באי נוחות לזמן קצר, וזאת אם בזמן הניסיון נשכיל להאמין, לחשוב ולומר: 'כל מה שה' עושה - לטובה הוא עושה'.

שבת שלום ומבורך
פינחס שפר

דברים שבלב

על פי השיעורים בספר חובות הלבבות "שער הבטחון"

הכי רחוק - הכי קרוב

העבד. הסיבה הקרובה ביותר - הכלי - אין לה בחירה כלל. ואם העבד יבקש רחמים מהשטן, הוא לא ישמע את זה בכלל. מהנוגש הוא כבר יכול להשיג תועלת קטנה, והיא, שיכה קצת יותר חלש. הסרדיט יכול לעשות יותר: להזהיר את הנוגש שיכה בעדינות. השוטר יכול להמעט במספר המכות, וכן למעלה בתפקידים, כל אחד לפי הסמכות שלו יכול להשפיע משהו, אבל מי זה שבאמת אחראי לכל מה שקורה כאן, וממנו אפשר להשיג את ביטול הגזרה? המלך! המלך היושב על כיסא רם ונסתר מכולם, והכי רחוק מכולם, **אם ירצה ימחל לו.**

ככל שהגורם יותר רחוק - כך הוא יותר קרוב. ראייתם פעם שמכבדים בעלייה לתורה "שישי" או "מפטיר יונה" את הפקיד בבנק, בהכרת הטוב על שהסכים לשחרר את הכסף, האם נער השליחויות שהביא את הכסף, מקבל כיבוד? לא. התורם, זה שנדבו ליבו - לו מגיע הכבוד, כי הוא המקור של התרומה. בעיניים של אמונה, נגביה את המבט, ונדע שכך זה בכל דבר. לא בני אדם גרמו את הטובה או הרעה, אלא הם שליחים בלבד להוציא את הגזרה לפועל. אמנם הם ראויים בהחלט להכרת טובה על שליחותם הנאמנה, כי מגלגלים זכות על ידי זכאי וחובה על ידי חייב, אולם עם כל הכרת הטוב, אנחנו זוכרים מי שלח אותם: המלך הגדול מכולם, שהוא הכי רחוק והכי קרוב!

בפירוש נאדר בקודש כותב, שהמשל רומז לכך שה' משפיע לעולם העליון וממנו לעולם נוסף, וכך יורד ומשתלשל השפע, עד שמגיע על ידי צינורות השפע אלינו ולכל הברואים. וכל הגורמים האמצעיים, מקבלים הוראה ותפקיד לבצע פעולה עד שתגיע לאיש האחרון, **ולא ישנו את תפקידם אפילו כחוט השערה!**

לכן נזכור לגשת ישירות אל המלך הגדול מכולם, ולבקש ממנו את כל צורכי חיינו, וכן להודות, להלל ולשבח, לפאר ולרומם את שם כבוד מלכותו, והוא יכנון לראות את השפעת חסדיו ורחמי המרובים, אמן סלה.

(מתוך שיעור 276 בשער הבטחון. לשמיעת

השיעור הקישו 4 לאחור בחירת השפה, או

בחיוג ישרי 02-3011904.)

כשילד קטן מקבל מכה משולחן או ממעקה, הוא בוכה מאוד, ורוצים להרגיע אותו. מה עושים? לוקחים אותו למקום שבו אירעה ה'תאונה', ואומרים לילד, 'תרביץ לשולחן בחזרה!'. הילד מכה בכל כוחו, חש בנקמה מתוקה ונרגע.

כשהוא גדל, הוא כבר לומד שהשולחן לא יכול לעשות לו שום דבר. השולחן הוא דומם, ואינו בוחר להכות מישהו. כאן הילד יכול להאשים חבר - "למה דחפת אותי?"; "למה לא שמת לב שיש כאן שולחן?"; עצמו, "למה לא שהניח כאן את השולחן, וכן הלאה. הרי האשמות אלו אינן נכונות כלל, שכן הכול בגזירת עליון, ולקראת סוף שער הבטחון מביא רבינו התבוננות זו.

מדוע רק עכשיו? כי בדרך הטבע אנחנו נוטים להתייחס למה שנראה לעיניים. מי שאינו עוסק בסוגיית הבטחון, עלול ליפול טרף למצג שוא, כאילו יש בעולם אנשים או מצבים שיכולים לפגוע בו או להיטיב לו מצד עצמם. זהו אחד הדברים שרבינו מציין כטעות נפוצה בקרב אלו שהאמונה אינה מוחשית אצלם. **נטותו אל הסיבות הקרובות אשר הוא רואה אותן.**

אם נראה אדם בוגר, שנרגע כמו ילד קטן מ'להחזיר לשולחן', נבין שהוא נשאר עם שכל ילדותי בלתי מפותח. רבינו רוצה שנגדיל את טווח הראייה שלנו. שלא נתעסק בקטנות, במחשבה שהקרוב אלינו הוא הגורם למה שבא עלינו, אלא נתבונן לטווח רחב יותר, ונבין כי קיימת כאן השתלשלות ארוכה מאלוהי הכוחות כולם, ומסובב כל הסיבות הוציא את גזרותיו לפועל על ידי הרבה שלוחים, עד שהגיעו אלינו.

משל למה הדבר דומה? למלך שרוצה להעניש את עבדו. המלך יושב בטרקלין, נסתר מעין כול, ונותן הוראה **למשנה למלך**. המשנה יושב בארמונו, ונותן פקודה **לשר**. השר מורה **לשוטר**, שהוא לא כשוטר בן ימינו שמכה אנשים בהפגנות, אלא שוטר של אז, האחראי על המשטרה. השוטר נותן פקודה **לסרדיט**, וזה קורא לנוגש ומצווהו שיכה את העבד. גם כאן אין הנוגש מכה בידו ממש, אלא באמצעות כלי כמו שוט או אלה.

שבעה שלבים של השתלשלות יש מאז שיצאה הגזרה מלפני המלך ועד שהגיעה אל

חדש! 6176 * כל השגחה פרטית במספר אחד

- 1 קו התוכן בעברית
- 2 קו התוכן באידיש ואנגלית
- 3 עלון השגחה פרטית
- 4 שותפות בזיכוי הרבים העולמי
- 5 רכישת ספרי שער הבטחון (כמויות בלבד)
- 6 הקמת שיעור אמונה באזוכם
- 7 פרטי יצירת קשר
- 8 שותפות בזיכוי הרבים העולמי
- 9 פרטי יצירת קשר

ניסיון שבכל יום

סיפורי השגחה מופלאים שסופרו ב"קו השגחה פרטית"

אף אחד לא נגע

מספר אברך מחיפה: יום אחד נסעתי באוטובוס ובידי שקית ובה דפים החשובים לי מאוד. איני יודע איך זה קרה, ובאיזה שלב היא נשכחה, אולם עובדה היא: כשחזרתי הביתה, השקית לא הייתה איתי. נאבדה.

כאב לי מאוד אובדן השקית. לא היה לי העתק מהדפים שהיו בתוכה, וגם חששתי שמא מישהו יראה את תוכנם. עבר זמן, והשקית האבודה טרם חזרה אליי. ביקשתי מה' שיעזור לי למצוא אותה, וכהדרת האור החיים הקדוש, פירשתי את בקשתי בצורה ערוכה וברורה, שהקב"ה יעזור לי למצוא את השקית, ושאישי לא יחשוף את תוכנה. שהיא תגיע אליי מבלי שבני אדם יתעסקו עימה. הן הקב"ה יכול הכול.

יום אחד החלטתי לנסוע למירון. הזמנו, כמה חברים ביחד, טנדר שייקחנו צפונה. בהגיע השעה עמדנו בתחנה וחיכנו לטנדר שיבוא וייקחנו. חיכנו וחיכנו, אבל הטנדר בושש לבוא. התקשרתי לחברת ההסעות ושאלתי מה קורה, והם ענו: "אנחנו מתנצלים על האיחור. בקבוק שמן נשפך בתוך הטנדר. אנחנו מנקים אותו, ומיד אחר כך הטנדר יוצא אליכם".

המשכנו לחכות, והנה מגיע אוטובוס לתחנה. אין לי שום עניין לעלות עליו. הוא לא מעניין אותי כרגע, ובכל זאת, בלי הסבר הגיוני, אני מתקרב לאוטובוס וסוקר את חלונותיו. איש מלבדנו אינו נמצא בתחנה, אף אחד לא מחכה לו, ולולא הייתי מתקרב לשפת המדרכה, הנהג לא היה חושב לעצור בכלל.

אני מתבונן בעד החלונות, ורואה שבסמוך לחלון האחורי נשענת השקית שלי! כן כן. בדיוק זו, כאילו היום הנחתי אותה שם! עליתי לאוטובוס ושאלתי את הנהג, "האם השקית הזו הייתה כאן, במושב הראשון מאחורי?"

"כן", ענה הנהג, "כשראיתי ששכחו אותה, הנחתי אותה ליד החלון בסוף. מאז אף אחד לא נגע בה!"

"זאת השקית שלי", אמרתי, "ואני רוצה לקחת אותה".

הוא שמח להחזיר לי את האבדה, ואני התרגשתי מההשגחה הפרטית המופלאה. לולא העיכוב של הטנדר, לא הייתי עומד ורואה את האוטובוס מגיע. לולא הייתי מתקרב לשפת המדרכה, הוא היה עובר מבלי שאשים לב. וכל השבת האבודה הזאת נגרמה בעטיו של שמן שנשפך! כמו אותו פך שמן שנמצא שלם, חתום בחותם כהן גדול, כך נמצאה השקית שלי, סגורה וחתומה מבלי שמישהו יציץ בה. הודו לקל עליון.

(ניתן לשמוע את הסיפור בשלוחה המיוחדת לסיפורים המתפרסמים בעלון - סיפור מס' 34)

נסיעה בחינם

ביום שהתחלתי בעבודתי כנהג הסעות, קיבלתי על עצמי שני דברים: האחד: להמשיך ללמוד את השיעורים הקבועים במשניות, בגמרא ובשולחן ערוך, חוק בל יעבור. השני: שלא לבצע הסעות ביום שישי לאחר חצות.

הקבלה הראשונה היא ביני לבין עצמי. זה לא קל, כשמישהו מבקש נסיעה ואיני נענה לו, אבל ברור לי שאם זה על חשבון השיעור, הנסיעה הזאת היא פשוט לא שלי.

לגבי יום שישי אחרי חצות זה קצת יותר קשה, כי יש אנשים שצריכים לנסוע דווקא אז, ואם לא ההסעות האלו, במה אני נהג? אבל למדתי לשנן ללקוחות את שעות העבודה, ובעיקר את שעות אי-העבודה.

ביום שישי ערב שבת פרשת ויגש, הזמינו אצלי נסיעה משדה התעופה לירושלים, לשעה עשר וחצי בבוקר. השעה הייתה כשרה לפי הני"ל, ויצאתי לדרך. הגעתי לשדה התעופה וחיכיתי לנוסעים. חיכיתי וחיכיתי, וגם הם חיכו והתעכבו בטרימינגל זמן רב. עד שמצאנו את המזוודה, ועד שהיא נבדקה, ועד שהם שוחררו החוצה, עברו שעותיים.

"המחיר לנסיעה הזאת הוא שש מאות ש"ח, הודעתי לנוסעים." "חיכיתי שעותיים וכבר מאוחר מאוד. יום שישי קצר". הם הבינו, ושילמו את מלוא הסכום.

כאשר ביקשתי לצאת מירושלים, ביקשו ממני בני משפחה אחת שאקח אותם למודיעין עילית. שמחתי לקחת אותם, שכן ממילא אני נוסע לאותו יעד, ונקבתי בסכום לתשלום הנסיעה: מאה שבעים וחמישה ש"ח.

הגענו ליעדנו. בני המשפחה התמקמו יפה בבית המארחים, ואני אצתי רצתי להקיץ את עצמי לשבת קודש. נסעתי ברכב לכיוון המקוה, ומרוב מהירות נתקעתי ברכב אחר שנסע על הכביש. הוא צעק עליי, "אתה לא רואה איך אתה

קבוע זמני

לפני כחצי שנה נפטרה סבתא שלי ע"ה. אבי שיאריך ימים מתפלל לפני העמוד לעילוי נשמתה במשך כל שנת האבל. לשם כך הוא תיאר עם מניין קבוע בשחרית, שבו יתפלל לפני העמוד, וכך גם במנחה. בכל יום בשעה אחת בצהריים, הוא מתפלל לפני העמוד במניין הקבוע בבית הכנסת. זהו מניין רציני וחשוב.

יום אחד נזקקה אמי לטיפול רפואי בבית חולים. התור נקבע לשעות הצהריים, ואבי בא במצרי: איך הוא יוכל להתפלל לפני העמוד באותו יום? אמנם אפשר להתפלל מנחה גם בבית החולים, אך הוא התקשה לסמוך על זה שיקבל את תפקיד הש"ץ.

הוא עדיין לא עשה דבר בנידון, והנה, אחרי שחרית ניגש הגבאי לאבי ואומר לו, "המניין של מנחה בשעה שתים עשרה פנוי היום. אם תרצה, תוכל להיות שליח ציבור".

מובן שאבי קיבל את ההצעה בשמחה, וגם בהשתוממות. הן המניין בו הוא מתפלל מנחה, קבוע כמו העמוד עצמו. אף פעם לא שינה מאז התחילה שנת האבל, ואף פעם לא ניגש אליו מישהו להציע שיחליף מניין. והנה, בדיוק היום הגיעה ההצעה, בדיוק למנחה, ובדיוק לשעה המתאימה. הכול הסתדר באופן מיוחד וחד פעמי, כדי שלא יחסיר אף לא פעם אחת של תפילה לפני העמוד.

התרגשנו מאוד מהארת הפנים הזאת. ראינו שבשמיים מעריכים את המאמצים של אבי, ויש לו סייעתא דשמיא מיוחדת. יהיה סיפורנו זה לעילוי נשמת סבתנו עליה השלום.

(ניתן לשמוע את הסיפור בשלוחה המיוחדת לסיפורים המתפרסמים בעלון - סיפור מס' 35)

חיי מכונות

אישה צדקת, רבנית, ניגשה למכונת הכביסה שלה ורצתה להפעיל אותה. זה שתיים עשרה שנה שהיא מפעילה את המכונה הזאת. שישה ימים בשבוע היא ממלאת את תפקידה בנאמנות, ומכבסת לה את הבגדים הכהים, הבהירים והצבעוניים, כל כביסה והתוכנית שלה. למען האמת, הרבנית לא הרהרה מעולם אודות הפלא הגדול, כיצד זה מכונה שאורך חייה הוא חמש שנים בממוצע, עובדת כל כך יפה ולא נזקקה לתיקון מעולם; אולם כך היא דרך העולם. אנשים לא שואלים למה מכונה עובדת; הם שואלים רק למה היא הפסיקה לעבוד.

ובכן, המכונה הפסיקה לעבוד. פתאום, ללא הודעה מוקדמת, היא לא הגיבה לכל ניסיונות השכנוע של הרבנית. לחיצה פה, לחיצה שם, דפיקה מקדימה ומאחורה, אולם

השלוחה
החדשה
לשמיעת
הסיפורים

שהתפרסמו בעלון

6176 * שלוחה 2 ואחר כך 9

מפיצים אמונה ורואים ישועות

לפני כחצי שנה תרמתי סכום נסף עבור הפצת העלונים בשטחה שלמה, לזכות אחותי היקרה, שבגיל 34 עדיין לא מצאה את זיווגה. הודו לה, לפני חודשיים היא התארסה, ובעוד כשבועיים תתקיים שמחת החתונה. ממש מרגשים שזכות היהודים שהתחזקו באמונה הבאה עלינו את הישועה, לאחר ציפייה כה ארוכה של קרוב לחמש עשרה שנה.

מפיצים אמונה ומחיים נפשות

לאחרונה נחשפתי לקו שלום והתחלתי להקשיב לתוכן המרתק. אני נמצא בתקופה מאוד קשה, יש לי כל מיני קשיים בגשמיים וברוחניים, ובנוסף לכך אני נמצא באמצע תהליך מתיש של חיפוש דירה. ההאזנה לקו מחזקת אותי ומשרה עליי רוגע. אני נוהג מאוד מהשיר המיוחד המושמע בקו, השיר על שבעת התנאים של בעל החובות הלבבות. הניגון מחזק אותי בעוצמה כל כך חזקה, שכל פעם שאני מאזין לשיר זה מרגש אותי מאוד, בדמות של רגש שלא הכרתי שיש בי. אני יכול להקשיב לו עשרות פעמים ברצף. יישר כוח! אין לי מילים להודות.

נוסע? מה איתך? תראה מה עשית לי. אתה תצטרך לשלם את זה!" לשנינו לא היה פנאי להתחשבן. נתתי לו את מספר הטלפון שלי, ולשנינו היה ברור שעוד נדבר.

מיד במוצאי שבת הוא מתקשר אליי. אני מציע לו לגשת לכפר ערבי לתקן את התקלה, אבל הוא נרעש ונפחד מהרעיון. מה פתאום? לא יקום ולא יהיה. הולכים רק למוסך יהודי.

יהי כן. ביום ראשון נסענו למוסך, ושם התברר שתקין התקלה עולה 800 ש. שאלתי את בעל המוסך איך זה יכול להיות, ניסיתי להתווכח על המחיר, ולבסוף הוא סיכם: "בשבילך - שבע מאות".

שילמתי את הנזק.

חזרתי הביתה, והנה, הגלגל נתקע בחפץ חד, והתפוצץ. הוצרכתי להחליף גלגל. השגתי מישוהו שמטפל בעניינים האלו במחיר מוזל, והוא מכר לי גלגל בשבעים וחמישה שקלים.

אני מסיים את ענייני הרכב היגעים, חושב לעצמי 'י' על חסרון כיס', מונה שוב את ההפסד: 775 ש, ופתאום קולט שהמספר הזה אינו מקרי כלל. יש פה השגחה כל כך מיוחדת, שאני נרגש ביותר. אני נכנס הביתה ומתחיל לומר בקול גדול: מזמור לתודה!

אמרתי את הפרק בהתרגשות רבה, ולנגד עיניה השואלות של אשתי, ערכתי את החשבון:

ביום שישי אחרי חצות ביצעתי נסיעה משדה התעופה לירושלים והשתכרתי 600 ש. על הנסיעה מירושלים למודיעין עילית השתכרתי 175 ש. יחד עולים הסכומים ל-775 ש!!!

כל הממון שלכאורה הרווחתי ביום שישי אחרי חצות, ירד לטמיון.

נתקיים בי מה שכתוב בשולחן ערוך הרב: כל העושה מלאכה בערב שבת אינו רואה סימן ברכה לעולם בזה המלאכה, אם מרוויח מפסיד ממקום אחר.

זאת הייתה הארה שמיימית נפלאה, שהעניקה לי חיזוק עצום להמשיך ולהחזיק בקבלות שקיבלתי על עצמי.

(ניתן לשמוע את הסיפור בשלוחה המיוחדת לסיפורים המתפרסמים בעלון - סיפור מס' 48)

כולל בלי כולל

מיד אחרי החתונה התחלתי ללמוד בכולל מצוין בגבעת שאול. גרתי בתוך ירושלים, ובכל בוקר עליתי על קו 15 שנסע באותם ימים לגבעת שאול, ובאמצעותו הגעתי למקום לימודי. זה היה כולל מוצלח, ששילם בזמן סכום גבוה יותר מהמקובל. שמחתי שאני מצליח ב"ה לממש את שאיפתי ללמוד היטב, וגם מביא הביתה סכום מספיק כדי פרנסה.

ויהי היום, וקו 15 התבטל. הקו היה קו מהדרין: גברים יושבים מקדימה ונשים מאחורה, וכך אין כל בעיה בשמירת העניינים. מעתה, כדי להגיע לכולל היה עלי לעלות על קו 11, שהוא ללא הסדר מהדרין. רק עליתי לראשונה על האוטובוס, וכבר הרגשתי שאין זה מקום בשבילי. הבנתי שאיני יכול לנסוע כך מדי יום. זה ממש לא מתאים לי, ואם זה המצב, עלי לעזוב את הכולל. איני רוצה ללמוד תורה באופן שבוך ללימודה אני נכשל במראות אסורים. אבל זה כולל ממש טוב, התעורר קול בתוכי, 'משלמים שם יותר מהרגיל. איך תמצא עכשיו כולל כזה ועוד קרוב לבית? אתה לא חושב שאתה סתם מתפנק? תעצום את העיניים וזהו'. אבל אני ידעתי שאין זה פינוק. איני יכול לעצום עיניים כל הדרך, יום אחר יום. אם אין קו מהדרין, איני יכול לנסוע בקביעות באופן כזה, חזאת עובדה פשוטה.

הגעתי להחלטה. ירדתי מהאוטובוס בתחנה הקרובה, והלכתי לבית המדרש של החסידות שלי. ברגע שאני נכנס לבית המדרש, מקבל את פני חברי מהישיבה, בחור אמריקאי שעדיין לא הקים את ביתו. הוא נותן לי שלום בהתרגשות-מה, ואומר, "בדיוק אותך אני מחפש".

למראה פניי השואלות, הוא עונה: "אני מחפש חברותא, ואני חושב שתוכל להתאים לי. מה אתה אומר על זה?" אני אומר שזה דווקא רעיון טוב, ובליבי אני חושב שעד שאמצא כולל, זה ממש מוצלח. אם לא כסף, לפחות חברותא תהיה לי.

הוא ממחר להתקשר לרב שלו, וזה שמח עימו על שמצא חברותא מצוינת, ומאחל לו הצלחה. בשלב הבא הוא מתקשר לאביו. "הוא יכול ללמוד איתי היום", הוא אומר לאביו, "אבל הוא אברך כולל, ואני לא יודע אם הוא יוכל להמשיך ללמוד איתי לאורך זמן".

"אין בעיה", עונה לו אביו המסור, "תגיד לו שאני אשלם לו כמו ששילמו לו בכולל!"

וכך הוא אמר לי. קיבלתי חברותא נהדר, עם מלגה כמו שהייתה לי עד אז, וכל זה קרוב לבית, בלי להיכשל במראות אסורים.

כך למדתי, שכשעושים את רצון ה' לא מפסידים כלום. עזבתי את הכולל בלי לדעת מה יהיה ואיך אסתדר, אבל הקביה ידע וסידר לי הכול.

(ניתן לשמוע את הסיפור בשלוחה המיוחדת לסיפורים המתפרסמים בעלון - סיפור מס' 44)

המכונה הודיעה באלם קול שהיא שבקה חיים באופן סופי. באותו ערב משתתף קרוב משפחתה של הרבנית בחתונה, ופוגש שם אברך. "אתה הוא קרוב משפחתה של הרבנית פלונית?" הוא שואל. - "כן".

שח לו האברך: "הייתי בחור יתום, והרבנית נהגה לבוא אלינו מדי פעם ולעודד את אמי האלמנה. היא גם סייעה לי רבות לקראת חתונתי, לפני שתיים עשרה שנה, וגם נתנה לי במתנה מכונת כביסה. אגב, בדיוק היום המכונה שקיבלנו מהרבנית - התקלקלה".

הקרוב סיפר זאת לרבנית, והיא התרגשה מאוד. התברר כי בתקופת החתונה קנתה הרבנית בשביל עצמה מכונת כביסה, ודאגה לקנות מכונה גם לחתן היתום. באותו שבוע התקלקלו שתי המכונות שהחזיקו הרבה מעבר למצופה. כשנתנה מכל הלב, לא ידעה כי בכך היא מאריכה את חיי המכונה שלה; וכשהתקלקל אצל המקבל, התקלקל גם אצלה. כמה חשובה היא נתינה, וכמה היא תורמת לנותן!

(ניתן לשמוע את הסיפור בשלוחה המיוחדת לסיפורים המתפרסמים בעלון - סיפור מס' 42)

ספיישל

אני גר בבני ברק, והוריי גרים בירושלים, בשכונת רמות. במשך השבת הם התארחו אצלנו ורוו נחת מילדינו. במוצאי שבת, כאשר התכווננו לנסיעה, תכננו את מסלול החזרה הביתה: הם ייקחו מונית עד התחנה, בה יעלו על קו 422 שיסיע אותם לביתם שברמות. ירדתי למטה וחיכיתי איתם למונית. "ה", תעזור שתגיע מהר מונית שתתקח אותנו לתחנה?", התפללתי במילים שלי.

"לא כך מתפללים", העיר לי אבי שיחי. "בקש מה' שייקחנו למחוז חפצנו לחיים ולשלום. מבקשים שיהיה טוב, ולא מפרטים בדיוק איך. אנחנו הרי לא יודעים מה בדיוק טוב לנו".

אבא רק סיים את דבריו, והנה מונית מתקרבת לביתנו. אנחנו מנופפים לה, והנהג נעצר לידנו. "תוכל לקחת אותנו לתחנה?" אני שואל.

"אין לי זמן לזה", עונה הנהג, "אני נוסע לירושלים".

"גם אנחנו צריכים לירושלים", ענה אבי.

"אני נוסע לרמות", דייק הנהג. רמות נמצאת בצד השני של העיר ירושלים, ונסיעה אליה גורמת לשינוי במסלול הנסיעה.

"גם אנחנו לרמות", השיב אבי.

חיך הנהג ואמר, "ברוכים הבאים. אתם יכולים לנסוע איתי". הוא לקח מהוריי סכום סמלי, פחות מהמחיר של המונית והאוטובוס המתוכננים. בירכנו זה את זה ב"שבוע טוב ומבורך", והוריי היקרים נסעו לביתם במונית ספיישל.

נופפנו להם לשלום עת יצאה המונית לדרכה, משאירה לנו מסר מהדהד: בן אדם לא יודע מה טוב לו. תבקשו מהקב"ה באופן כללי, ותקבלו בפרוטרוט, הרבה יותר בהרחבה ממה שחשבתם.

(ניתן לשמוע את הסיפור בשלוחה המיוחדת לסיפורים המתפרסמים בעלון - סיפור מס' 43)

קח גם אתה שותפות קבועה בהפצת "ההשגחה פרטית" לכל יהודי בכל העולם

ותזכה גם אתה לראות את ההשגחה הפרטית בכל העניינים
התקשרו עכשיו למוקד הישועות **02-6313-742**
או בקו השגחה פרטית **02.30.11.300** | שלוחה 6

העברה לבנק לאומי | **מסלול בדואר** | **בעמדות נדרים פלוס**
טניף 902 | חשבון 57390056 | **שלוחה בדואר** | **ע"ש השגחה פרטית**
ל.ת.ד. 5475 ירושלים

מפיצים אמונה לכל יהודי בכל העולם

זכו בשותפות קבועה "במוקד הפצה"

בעילום שם למציאת דירה בנקל וברוחחה | זכות יחיאלי צבי בן מרים ומשפחתו | בעילום שם לרפואה שלמה בקרוב
למען שמו באבהו, לעורר רחמי שמים על עמי ישראל | לרפואת אברהם רועי בן שלמה | לע"נ תאיר הודיה בת ירדנה
לזכות אסתר בת יהודית לוונג הגון במהרה | לעילוי נשמת שלמה בן אברהם ומזל | לע"נ פאני בת אסתר

חדש!

בשפות, עברית, אידיש ואנגלית.

התקשרו ל 6176* שלוחה 4
או מרחבי העולם:
+972-2-5866-075

זה המשפט שכבר נשמע
מעשרות אלפי אנשים מכל
רחבי העולם שמאזינים
לקו השגחה פרטית

גם אתם רוצים לחיות

האזינו לקו התוכן המאגד
את כל יהודי העולם
במספר החדש 6176*
א ב: 02-30-11-300

מרחבי העולם:

מארה"ב 151-86-130-140
מאנגליה 0-330-3900-489
מבלגיה 0-380-844-28
מארגנטינה 398-840-31
מדרום אפריקה 8755-18-521
מאוקראינה 380-947-100-633
אוסטרליה 613-996-10005

מגזין השגחה פרטית

שכבר מכניס את
האור לאלפי משפחות

הכניסו גם אתם את האור
הביתה

***6176 שלוחה 3**

וגם דבר זה עצמו, שהוא הנפילה, אמרו הראשונים שהיראה מזה מביא לידי זה. כי אם ייקח אדם לוח אחד של עץ, ומניחו על הנהר לעבור על הנהר אל הקצה אל הקצה, קרוב הוא אל הנפילה כאשר עובר עליו; ואם הוא מונח על הארץ, לא היה בשמט רגליו ממנו. וזה בשביל כי המחשבה שמוחשית על הנפילה פועל באדם, השכל הוא הפועל הגמור, ומכל שכן דבר זה, כאשר הוא מתיירא שלא יענ, שהמחשבה והשכל הוא פועל באדם ומקבל ענינו. והבן זה.

(חידושי אגדות מהר"ל מפראג, בבא מציעא לג)

יהודה בר נתן הוא שקיל ואזיל בתריה היה הולך אחרי דרב המנונא, אתנח נאנח יהודה דבר נתן, אמר ליה רב המנונא: יסורים בעי להבאי עליך "יסורים דכתיב (איוב ג, כה) כי פחד פחדתי ויאתני ואשר ואשר ונתיבא לי"ל, שאלו יהודה בר נתן; והא כתיב והרי כתוב "אשרי אדם מפחד תמיד"? ענה לו רב המנונא: ההוא הפסוק "אשרי אדם מפחד תמיד", בעיני דברי תורה כתיב שצריך לפחד שמת תשחק ממנו תורתו, ומתוך כך יחזור לשגנו תמיד.

(מסכת ברכות דף ס' ע"א)

עוד ממפסידי הזרירות הוא רוב הפחד וגדול המורא מן הזמן ותולדותיו, כי פעם יירא מהקור או מהחום, ופעם מהפגעים ופעם מן החולאים ופעם מן הרוח, וכן כל כיוצא בזה. הוא העניין שאמר שלמה ע"ה (משלי כו, יג): "אמר עצל שחל בדרך ארי בין הרחובות", וכבר גינו חז"ל המידה הזאת וייחסוה אל החטאים, ומקרא מסייעם דכתיב (ישעיה לג, יד): "פחדו בציון חטאים אחזה רעדה חנפים", עד שאמר אחד מן הגדולים אל תלמידו בראותו אותו מתפחד: חטאה את. אלא ע"ז נאמר (תהילים לו, ג): "בטח בה' ועשה טוב שכן ארץ רועה ומונה".

(מסילת ישרים פרק ט)

[אלא ש] זה שאמר ואין ישמעני פרעה, כוונתו היה בזה שאמרו שלא נגאלו וישאל אלהים בשרבי האמונה, ומקצרו ירח ועבודתה קשה תחיל וכן שמעו אל משה, לזה אמר: הן בני ישראל לא שמעו אלי, ואין ישמעני פרעה? והוא בלתי אפשר שישלחם, מצד שהגאולה הזו היא בזכות האמונה, וכמו שאמר אבי יו"ל, וזה לא יאמינו לי ואין ישמעו אלי פרעה שישלחם? ואני ערל שפתיים, שאין לי צורך לדבר אל פרעה, כי זאת ידע, שפרעה בוודאי ישלחם בעל כרחו, וישמע תיכף.

לפחד שמא תשתכח
יחזור לשננו תמיד.
(מסכת ברכו)

(אור יצחק, ראדוויל, פרשת נח)

כל המקיים בעצמו כך בא לידי כך (בבא מציעא לג.). פירוש: כי האדם בקל, פועל בעצמו יותר ממה שיפעל בזולתו. כי כאשר הוא פועל בעצמו, אין דבר מתנגד לו; לא כאשר יפעול בזולתו. כאשר המקבל מתנגד לו, אין מניח לפעול בו. וכאשר הוא מתירא מן ענינו, הרי יגן לענינו מקום לפעול בו ובה אליו הדבר, וכמו שאמר איוב (כז) ואשר יגורתי בי לא ילי.

יש לכם מאמר מחזק מהספרים הקדושים? שלחו אלינו. (עדיפות תינתן למאמרים הקשורים לפרשת השבוע או לענייני דיומא) | במייל T023011300@gmail.com | בקו 02-6599189

היה יכול להוציא את ישראל מהגלות. אלא ההסבר בזה הוא, שלא היה די בהוצאת בני ישראל ממצרים, כי בני ישראל עצמם היו צריכים לצאת מהגלות.

גם בימינו, כל הקשיים הבאים עלינו הם תהליך ארוך שמטרתו להוציא את הנפש שלנו מהגלות ולזכך את נפשותינו, שנתקרב אל ה' ונאמץ בו באמונה שלמה. אין זה מספיק להוריד מאיתנו את כל הצרות, אלא יש כאן תהליך שכל אחד צריך לעבור, עד שהוא עצמו יצא מהגלות שלו.

בני ישראל אמרו למשה, שמהרגע שהוא בא אל פרעה, לא די בכך שלא הוקל להם, אלא העבודה נהייתה יותר קשה. וכך אכן היה באמת, שהעבודה עליהם העבודה. אבל, הם לא ידעו שכל זה נהיה כדי לזרז את יציאתם מהגלות, שהרי כידוע, בגלל קושי השעבוד התקצר הזמן של השהייה במצרים.

גם אנו לפעמים מתחילים תהליך של התחזקות, ודווקא אז המצב מחמיר; וצריך לדעת, כי כל זה הוא רק לטובתנו, לקצר ולמהר לנו את התהליך.

וכימי צאתנו מארץ מצרים, גם עתה נראה בפלאות, לראות
בישועת ה', ונצא כל אחד מהגלות הפרטית שלו, וכל עם
ישראל מהגלות הכללית.

מתוך שיעורי המשפיעים ב'קו השגחה פרטית'

כבר דיברנו הרבה פעמים וזה מובא בהרבה ספרים, שעניין יציאת מצרים לא היה מאורע חד פעמי שאירע לפני אלפי שנים, אלא הוא אירוע שקורה כל הזמן.

גם עתה בימינו אנו נמצאים בגלות. מלבד הגלות הכללית שכל עם ישראל נמצא בה, כל אחד ואחד נמצא בגלות פרטית, גלות משלו: קשיים וסיבוכים שהוא כלא בתוכם, והוא מוצפה לצאת מהמצירים שלו, אלו דברי המצר שהוא נמצא בהם.

התורה הקדושה היא נצחית. כל מילה הכתובה בה נוגעת לדורי דורות, עד סוף כל הדורות. בשבועות אלו, בהם קוראים בתורה את סיפור יציאת מצרים, זה הזמן לעיין בו היטב ולהפנים את מה שצריך.

כשנתבונן היטב בתהליך יציאת מצרים המקורי, נוכל ללמוד
מכך על יציאת מצרים הפרטית הנוגעת לנו בימינו אנו.

ניקח כמה נקודות שתארנה לנו את הדרך בתוך הגלות הפרטית שלנו, ותכווינה אותנו ליציאה מהקשיים שלנו.

יציאת מצרים הייתה תהליך ארוך. הקב"ה שלח את משה לדבר עם בני ישראל ולדבר עם פרעה, ושוב עם בני ישראל

ושוב עם פרעה. בעשר מכות לקו המצרים. למה היה צורך בכל התהליך הזה? הרי הקב"ה הוא כול יכול, וברגע אחד הוא

שיעורי הרה"צ ר' בעריש שנייבאלג שליט"א נמסרים פעם בשבועיים באידיש ופעם בשבועיים בעברית, בשלוחה 2 < 3 (לאחר בחירת השפה)

העלון יוצא לאור גם באידיש ואנגלית
לקבלת העלון במייל B023011300@GMAIL.COM

לשליחת סיפורים במייל: hphp6176@gmail.com